

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון מז"ו

פרשת בלק (חוקת בחו"ל)

תשפ"ב

תוכן העניינים

- של"ס בלק תש"פ
- של"ס בלק תשפ"א
- קידושא רבה בלק תש"פ
- אמרים - חוקת תשפ"ב
- אחר הבדלה קורת תשפ"ב/
- הרה"ק רבי יעקב מראדזמין זי"ע

ואלה יעמדו על הברכה

בעבור שנדבו הוצאות הגליון

הר"ר שלמה מייזנער הי"ו – משב"ק
בארא פארק
לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבת

הרה"ח ר' יוסף מאזעסאן שליט"א
אשדוד
לרגל שמחת אירוסיו בנו החתן יצחק הי"ו
בשעמומ"צ

הר"ר מנחם וייס הי"ו
בני ברק
לרגל שמחת נישואי בנו בשעמומ"צ

הר"ר משה יוסף בויס הי"ו
בני ברק
לרגל שמחת הבר מצוה לבנו הב' שמחה בונים
ני"ו

ניתן לקבל הגליון

בארה"ב

בני ברק
ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 76
ירושלים
אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר
אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק
ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג
ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.
מאנסי
ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.
לייקוואד
אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בויס שליט"א

יו"ל ע"י מערכת דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

סעודה שלישית פרשת בלק תש"פ לפ"ק

ר' צדוק הכהן מביא, אשר בשעה שהיצר מנסה להפיל על האדם חבילי טרדין, ומגנה אותו ואת מעשיו הרעים, עד שאינו מוצא מקום לנפשו לעבוד את ה', אזי צריך לחזק רוחו ולבטוח בה', ויחשוב שהקב"ה חושב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח, ובוודאי כל הדברים יבוא לידי תיקונם. אך באופן רגיל, אל לו לאדם להקל על עצמו במחשבה זו, כי צריך לדעת שבכל זאת אין הדבר פשוט כל כך, כי צריך הרבה לעבור, עד שהכל בא אל תיקונו.

ומצינו דבר חיזוק גדול בפרשה של בלק, דאמרו בגמ' **סנהדרין** (קה, ב) אמר רב יהודה אמר רב, לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, שבשכר ארבעים ושתים קרבנות שהקריב בלק, זכה ויצאה ממנו רות, שמזה יצא דוד המלך, שאמר שירות ותשבחות לפני השי"ת, ובנו שלמה המלך שהקריב

בפרשת בלק מצינו את דברי בלעם, איך שפיזר ברכות גדולות, ושבחים עצומים אודות גודל מעלת ישראל, אבל אצל משה רבינו מצאנו בפרשת דברים שנתן תוכחה לבני ישראל, ולמה לא שיבחן ביותר, ומבאר **המדרש** בפר' דברים, עפ"י הפסוק (משלי כח) מוכיח אדם אחרי [שילך אחרי ה'], חן ימצא ממחליק לשון. 'מחליק לשון' זה בלעם, שכן כוונת בלעם בזה שלא הוכיח אלא דיבר גדולות הוא מפני שרצה שבני ישראל יהיו בטוחים בעצמם, ועי"ז לא יפחדו מן החטא ויכשלו ח"ו, אבל משה רבינו מזהיר ומוכיח, כיון שרוצה בטובתן של בני ישראל, שיעשו את מצוות ה', ולכן מצא חן בעיני ה'.

אי' **בגמרא** (ברכות יב, ב) בקשו לקבוע פרשת בלק בקריאת שמע ומפני מה לא קבעו משום טורח צבור, והנה יש סיבה למה רצו לקבוע כן, ויש ללמוד מזה איזה דבר בעבודת ה'. ואולי נוכל לומר, דהנה

הרבה קרבנות. ומעתה יש לנו לימוד גדול מבלק, שכן כל מגמתו היה להאביד ח"ו את כלל ישראל, ובכל זאת קיבל שכר טוב על המעט שעשה. ולכן בעת קבלת עול מלכות שמים צריך להיזכר בפרשת בלק, כך ילמד לדעת, שאף אם כבר הירבה לפשוע, כל פעולה טובה אפילו דבר מועט, יש לו חשיבות גדולה, ומביאה תוצאות גדולות.

והנה אין לנו כל השגה איך נעשים כל התיקונים מכל החסרונות שלנו, אבל יש א מורא'דיגע ווארט **מהבארדיטשווער רב, מובא בעבודת ישראל** (פר' בלק) ומקשה איך יתכן שהקב"ה אומר על מעשה העגל (שמות לב, לד) וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם וגו', וזה לשונו הק': וקשה הנה אבינו אב הרחמן הסולח ומוחל ומעביר אשמתינו בכל שנה ושנה, ס"ד שיכתוב בתורתו דבר קשה כזה שיזכור לעולם את חטא העגל אפילו אחרי שעשו ישראל תשובה.

ומבאר, שמי שבא מגזע קודש ועובד את ה', אין בכך כל כך חידוש, כי התורה מחזרת על אכסניא שלה. וזהו הדרך

הרגילה עבורו, אבל מי שבא ממשפחה פשוטה, ואנו רואים שבכל זאת עובד ה' באופן נעלה, יש בזה משום חידוש, וראוי לתהילה. ולכן בעת שקבלו בני ישראל את התורה במעמד הר סיני ואמרו נעשה ונשמע, לא היה בזה כל פלא, כי המה זרע אברהם יצחק ויעקב, על כן יש להם שורש טוב בירושה מאבותיהם. אבל כיון שעשו אח"כ את העגל וסרו מהר מן הדרך, התגלה בזה שיש להם איזה שורש רע שלא ניתקן עדיין, על כן עלתה ביותר החשיבות שקיבלו את התורה, כי מעתה אנו יודעים כמה קשה היה להם לקבל את התורה. וזה פירוש וביום פקדי, כשאזכור אותם 'לטובה' על מעשה סיני, ופקדתי, את העגל ואת כח הרע אשר בקרבם להגדיל זכותם עכ"ל"ק של הרה"ק **מבארדיטשוב זי"ע**.

ומוסיף עליו **המגיד מקאזניץ זי"ע** שזהו גם הכוונה כאן בפרשה, דבשעה שבלעם נשא אל המדבר פניו להזכיר עון העגל, בזה אדרבא הזכיר זכותן של ישראל, ששברו כח הרע שבקרבם, וקיבלו את התורה בסיני. ולזה, ותהי עליו רוח אלהים, ויהפוך את הקללה לברכה.

נמצא דבשעה שיש לאחד קושי לעבוד את ה' כיון שהיצר מזכיר לו דברים מהעבר וכדומה, או את מזגו הרעה, אדרבא, זה מה שמחשיב ביותר את עבודתו, כי אחד שאין לו כל כך קשיים ונסיונות עבודתו אינו חשובה כמו זה שיש לו קושי גדול, ובזה עצמו יתחזק מאד. ומעתה נוכל לבאר הענין שצריך לזכור את מעשה בלק בעת קבלת עול

מלכות שמים, כי במעשה בלק מוזכר ענין העגל כמ"ש 'וישת אל המדבר פניו' שבא להזכיר החטאים, וכאמור זה עצמו סיבה להתחזק עוד יותר בעבודת ה', כי החשיבות של כל דבר שמתחזק בו, הוא הרבה יותר ממי שלא חטא. כן יעזרנו ה' לקבל עול מלכות שמים באהבה, ונזכה לגאולה בקרוב וברחמים אמן.

סעודה שלישית פרישת בלק תשפ"א לפ"ק

תמלאמו נפשי, הפי' בזה 'אויב' הוא הסט"א, 'ארדוף וגו' אחלק שלל', שרצונו לרדוף את האדם, בכח זה שמשפיע עליו מידות הרעות שלו. 'תמלאמו נפשי', ועל ידי זה יתמלא נפש האדם עם הרצונות ותאוות של הסט"א, (נפש הוא רצון, כמ"ש אם יש את נפשכם), 'תורישמו ידי', ובזה יהיו כפופים תחת ידם.

ולכן שתי הקליפות הגדולות בלק ובלעם חשבו מחשבות איך להכשיל את בני ישראל נגד רצון ה', כדי לכבוש בני ישראל תחת ידם. ובספה"ק תפארת שלמה, מפרש בזה את הפסוקים וירא בלק וגו' ששלח בלק לבלעם הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין הארץ. העם הזה נשמרים מאד מכל בחינת ארציות, ובפרט שומרים את עיניהם מכל דבר רע, וכידוע עיקר הקדושה הוא בעינים, כמו שרמזו (בראשית לח, כא) 'הקדשה היא בעינים'. ולכן היו הרשעים מבקשים מבלעם, 'אולי אוכל נכה בו' עצה איך

מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל. הרה"ק מאפטא בספרו אוהב ישראל, מביא לפרש שיעק"ב רומז לזה שיעקר עיסוקו הוא בענינים גשמיים, אך גם חושב מעט לשם שמים, ולכן נקרא בשם יעק"ב שזהו יו"ד עק"ב. שהחכמה של אלקות המרומז ביו"ד, בא אצלו בעקב ולבסוף. אך יש אדם שכבר בתחלת מעשיו כוונתו לשם שמים, וזה מכונה בשם ישראל, אותיות יש"ר א"ל. וזהו הדרך הנכון. וזה ביאור הכתוב, מה טובו וגו'. היינו מה טוב ומה נעים הדבר, כשהדביקות המכונה בשם יעק"ב הוא אצלק בבחינת אוה"ל לבד, דהיינו רק לפעמים. אבל משכנותיך ישראל, שהדביקות המכונה בשם ישראל הוא אצלק משכן קבע.

והנה כשם שעל האדם לחשוב איך לקיים רצון ה', מגמת הסט"א הוא להחטיא את בני ישראל, ושילכו אחר הרצונות שלו ח"ו, וכמו שנאמר בשירת הים (פר' בשלח טו, ט) אמר אויב ארדוף וגו' אחלק שלל,

אפשר להכות את צד הקדושה, ולהכניסם לארציות ועינים גשמיים, 'ואגרשנו מן הארץ', וע"י הארציות נוכל לגרשם לגמרי מן הקדושה.

וכשם שהקליפה חושב מחשבות איך להוריד את האדם ולהפילו בבאר שחת, מאידך מקבל האדם התעוררות מן השמים לשוב בתשובה, ודבר זה מרומז בפרשה, שמצינו שהמלאך עזר את האתון בדרכו ג' פעמים, ואי' בספר בית יעקב (אלכסנדר), שהמה רומזים לג' התקופות בחיי האדם, ימי הבחורות ימי העמידה וימי הזיקנה, ובכל עת נשלח לאדם מקרים וסיבות שיתעורר בהם לתשובה, וזה נרמז בהמלאך שהתגלה לבלעם, שבא לעצור את האדם מלילך בדרך עקלקלות.

בפעם הראשון נאמר, ויטיב מלאך ה' 'בדרך', רומז לימי הנעורים של האדם, כאשר הוא עדיין בכחו וברתיחותו, ו'כל הדרכים לפניו' בין לטוב ובין לרע, ואז יטיב מלאך ה' לעוררו לתשובה, וע"ז נאמר (תהלים קי"ב, א') אשרי 'איש' ירא את ה', **כאמרם ז"ל** (ע"ז י"ט, א) אשרי מי

שעושה תשובה כשהוא 'איש', וברש"י כשהוא בחור בכחו.

בפעם השני נאמר, 'ויעמוד מלאך ה' במשעול הכרמים', הוא הרמז על אדם הבא באמצע השנים ונתקרה מעט תאות הגוף, שכן 'כרם' רמז לתענוגי הגוף, אך הוא רק 'במשעול' הכרמים, דהיינו בשביל שעל יד הכרם, ואינו בכרם עצמו, וגם אז יעמוד לפניו מלאך ה' לעוררו לתשובה. ובפעם הג' כבר נאמר 'ויעמוד במקום צר', וזה בימי הזיקנה שנעשה חלוש רח"ל, ואין דרך לנטות, צריך שישים אל לבו לשוב אליו יתברך, כמ"ש ויזעקו אל ה' בצר להם.

וראה דבר נפלא **במדרש** (כ, יא) עה"פ **ויבא אלהים אל בלעם לילה**, שהקב"ה מעורר את לב האדם לתשובה, אך אם אינו שומע את הרמז אזי נופל ביד היצר, עד שאינו מרגיש בכך. כדכתיב (משלי ז) הולך אחריה פתאום כשור אל טבח יבא, עד יפלת חץ כבדו וגו'. וכך מפרש את ענין בלעם, עפ"י הפסוקים **באיוב** (לג, טו) בחלום חזיון לילה בנפול תרדמה על אנשים וגו', אז יגלה און אנשים וגו', להסיר אדם מעשה וגוה מגבר יכסה,

נתגלה לו מעמדו ומצבו, והתחיל לבקש על נפשו, 'תמות נפשי מות ישרים'.

אמנם בני ישראל יש להם מעלה מיוחדת, כמו שהאריכו בספה"ק עה"פ לא הביט און ביעקב, (אור החיים הק' ועוד), כי בני ישראל הם טהורים בעצם, ולכן גם כשטועים מדרך השכל וחוטאים, אין החטא עושה בהם מום קבוע ח"ו, אלא כלכלוך הזה העובר על ידי רחיצה והדחה, ועל כן איש ישראל יכול תמיד לתקן.

יה"ר שנזכה לעבוד את ה' בשמחה ובטהרה, ולגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

ע"כ. שבתחילה ניסה הקב"ה להניאו מדרכו הרעה, ואחר שלא שם ליבו לדבר ה', העלים הקב"ה ממנו שהליכתו מאבדתו מן העולם.

וממשיך המדרש ביסוד גדול שבשעה שהולך אדם לחטוא השטן מרקד לו עד שגומר העבירה - היינו שכל זמן העבירה הוא מחליק לפניו, שלא ירגיש בחיסרון שעושה ובתוצאות מעשיו - כיון שאיבדו, חוזר ומודיעו'. וכך היה אצל בלעם, 'העלים הקב"ה מן בלעם הרשע, עד שהלך ואיבד את נפשו', (אין לו חלק לעולם הבא, וגם נהרג בגוף), ורק כשבלק כבר גירשו, ואיבד כבודו, אז

אמרים

היה משתנה לכל הטעמים, באמת היה משתנה ג"כ לכל הגוונים והריחות, כדכתיב ועינו כעין הבדולח, ובדולח הוא זכוכית שאין לו מראה מצד עצמו, רק שהוא נראה כמראה הדבר שמניחים

הרה"ק ר' מענדיל מרימנוב זי"ע, היה אומר במשך כ"ב שנים תורות על פרשת ה'קמן', כדי להשפיע פרנסה לישראל, ובפרשה דידן מביא ב' חידושים בענין המן. האחת, שמלבד זאת שידענו שהמן

אותו עליו, כן היה המן משתנה לכל הגוונים, וכן לכל הריחות.

ובזה מובן מה שקרא הכתוב ירידת המן בלשון המטרה, הננו 'ממטיר' וגו', אף שבדרך כלל משתמשים בלשון זה, להאמצעי הגורם שהלחם יצמח ויעלה, משא"כ המן הרי הוא עצמו הלחם, אך מעתה יובן שבא לרמז ג' דברים הללו, מט"ר נוטריקון ט'עם מ'ראה ור'יח.

ומביא עוד חידוש. כתיב בתורה, שהמן לא היה ביום השבת, והטעם בזה אינו מובן, כי אם מפני שאסור לבשל, הלא המן לא היה צריך בישול כלל, ואם מפני הוצאה שאסור בשבת, הלא ירד לפתח אהליהם.

אלא וודאי מפני הערב רב, שהיו ביניהם מחוסרי אמנה ובטחון אשר שטו ולקטו, והיו מרחיקים עצמם ומתפשטים ללקוט מרחוק, והיו יכולים לבא לידי הוצאה. אבל בעצם היה צריך להיות מן גם בשבת עכתוד"ק.

אגב, בזוה"ק מפרש 'שטו' העם ולקטו, מלשון שטות, שטותא הוי נקט לגרמייהו, מי הטריח אותם כל כך, אלא שלא היה להם אמונה, כי השלימים באמונה ובטחון לחם חוקם נלקט פתח אהליהם, וכן הוא הדבר בענין פרנסה, אלו שאינם מאמינים בהקב"ה, מטריחים עצמם יומם ולילה אחר מזון, מפחד אולי לא יעלה בידם פת לחם. וכל זאת רק מפני שחסר להם אמונה.

קידוּשָׁא רבא פּרשת בלק תש"פ לפ"ק

לרגל הולדת הבת אצל הר"ר מרדכי שלום ב"ץ חתן הר"ר שמואל וייסבראד הי"ו

מחפשים אדם גדול לעמוד כנגדו, וזהו בלעם, שעליו נאמר לא קם כמשה בישראל, אבל באומות קם, והנה היה כאן סכנה ממשית לכלל ישראל, והקב"ה מצילנו מידם, בלא שאנו יודעים כלל, שכן כלל ישראל לא היו מעורבים כלל במעשה זה. בבחינת הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל.

כמו"כ מסופר שהיה בזמן הרבי מלובלין זי"ע חסיד אחד שהיה קם בעוד לילה, ללמוד בבית המדרש, ונתקנא בו שר אחד, ועשה בור ברשות הרבים במקום שאותו חסיד היה עובר כל לילה לפנות בוקר, ובאותו לילה היה אצל חסיד זה ת"ח גדול, שדיבר עמו בדברי תורה עד מאוחר בלילה, וקם החסיד באותו יום בעלות השחר, וכשהלך בדרכו הבחין בבור ונטה מן הדרך, וכך עבר בשלום, ונתפעל מאד אותו רשע איך באותו יום ממש שינה החסיד מתהלכותיו, וניצל מרשעתו.

אי' בגמרא (ברכות יב, ב) בקשו לקבוע פרשת בלק בקריאת שמע, ומפני מה לא קבעוה משום טורח צבור, מאי טעמא [רצו לקבעו כאן], אילימא משום דכתיב בה, אל מוציאם ממצרים, לימא פרשת רבית ופרשת משקלות, דכתיב בהן יציאת מצרים, אלא אמר רבי יוסי בר אבין, משום דכתיב בה האי קרא, **כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו, וברש"י** כרע שכב, דדמי לבשכבך ובקומך, שהקדוש ברוך הוא שומרנו בשכבנו ובקומנו לשכב שלוים ושקטים כארי וכלביא, ולכאורה פלא מה ענין זה שיכולים לישון טוב, אצל קריאת שמע, וכבר תמה כן בפני יהושע (שם).

והנה הרה"ק ר' הערשעלע מרימינוב, אמר שבפרשה זו חזינן דבר נפלא שתי גוים בלק ובלעם, עושים כל טצדקי להשמיד ולהרוג את כל היהודים, ואף בודקים במדין את מקור כוחו של משה רבינו, עד שיודעים שכוחו בפיו, ואז

עליו עול מלכות שמים כראוי. ומעתה נוכל לבאר אמאי רצו לקבוע פרשת בלק בקרי"ש, שבפרשת בלק, אנו רואים איך שהגוים זוממים לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם, בו בזמן שאנו ישינים על מיטתינו, שקטים כארי וכלביא, וזהו בחינת הבוחר בעמו ישראל באהבה, שמעורר אצלינו אהבת הבורא, שזהו הכנה ראויה לקריאת שמע וקבלת עול מלכות שמים באהבה.

וכן הדבר, כשזוכים ועושים שמחה, אין יודעים לשער, כמה חסדים ורחמים הקב"ה עושה איתנו, ויש להודות ולהלל לה' על כל הטוב שגמלני, כן יעזור ה' הלאה שיהא תמיד שמחה ונחת.

ובשמוע הרה"ק מלובלין אודות עובדא זו, קרא על זה הפסוק (תהילים קיז) הללו את ה' כל גוים שבחוהו כל האומים כי גבר עלינו חסדו וגו', והקשה, אם גבר 'עלינו' חסדו, למה יהללו אותו הגוים, וביאר שהישראל אינו יודע כלל את רשעת הגוי ואת גודל מעלליו, ורק זה הגוי יודע איך שהקב"ה מפיר עצתם ומקלקל מחשבתם, וזהו הללו את ה' 'כל גוים' וגו' כי גבר 'עלינו' חסדו, כי רק הם יודעים מזה.

הנה ברכת 'אהבת עולם' הנאמרת לפני קריאת שמע מסתיימת, 'הבוחר בעמו ישראל באהבה', וכתבו הספה"ק (תפא"ש כי תצא) שעי"ז שמקדימים ענין אהבת הבורא ית' אלינו, מתעורר בהאדם אהבת הבורא ואז יכול לקבל

אמרים פרשת חוקת תשפ"ב לפ"ק

בכל המעדנים שבעולם הוא מרגיש רק טעם עפר, ובני ישראל אכלו את המן, שנהפך למטעמים הרבה, יבא נחש שאוכל מינין הרבה ובפיו טעם אחד, ויפרע מאלו שכפו טובה ואמרו 'ונפשנו קצה בלחם הקלוקל', בשעה שטעמו במין אחד הרבה טעמים.

מצינו בפרשה את הנחשים השרפים, ובמדרש (יט, כב) מביא שהנחשים האלו נשרפו על ידי הענן, שכן הענן היה מיישר להם את הדרך במדבר, והורג את כל המזיקין בדרך, ומהם נעשה הגדר למחנה, ועתה החיה אותם הקב"ה, וגירה אותן בהם. ובאמת למה נענשו דוקא על ידי נחשים, מבואר במדרש, שהנחש

אחר הבדלה פרשת בלק תש"פ לפ"ק

ווייל עהר האט גאנץ קנאפ
געזינדיגט, אפשר גארנישט...

בצעירותו התגורר בריטשעוואל,
לימים התבטא בלש"ק: אין
ריטשעוואל פאר א פעקל טיטין [והוא
טאבאק עבור הלילקע] האט מען זיך
געקענט איינקויפן בני חיי ומזוני עד
סוף כל הדורות, היום כבר לא
שומעים בקולי כל כך.

סיפר לי כ"ק אאמו"ר זצללה"ה הכ"מ
בשם אביו זי"ע שבווארקי לא היה
ענין של כאפן נשמות, ורק פעם אחת
יצא הרבי מגדרו וקירב מאד אחד
החסידים, וזה היה הרה"ק
מראדזמין, כיון שרצה מאד שיהא
אצלו, וכ"ק אאמו"ר זצ"ל הלביש ענין
זה בפסוק, לנפש לא יטמא בעמיו,
שכן לגלות את מדריגתו כדי לקרב
הוא חיסרון, אבל יש יוצא מן הכלל כי
אם לשארו הקרוב אליו, שמרגיש
שזה משורש נשמתו אז יכול לגלות
עצמו. על כל פנים, גופא דעובדא הכי

השבוע חל היארצייט של האור
החיים הק', תלמידו החיד"א כותב
בשם הגדולים שבפולין מחשיבים את
ספרו מאד, כיון שהבעש"ט הגיד גודל
נשמתו. אא"ז הרה"ק ר' יוסף זי"ע
היה ממליץ לאברכים ששאלו איזה
ספר ללמוד, את הספר אור החיים
הק' ואמר כיון שהוא קרוב לפשט.

והנה הספר מתחיל בפסוק, נפתחו
השמים ואראה מראות אלקים,
שהראשי תיבות שלהם הם אמונה,
ואכן כל הספר מחדיר עד מאד אמונה
בנפשות ישראל.

השבוע גם היארצייט של הרה"ק ר'
יעקב מראדזמין, הוא היה מזקני
הצדיקים מאחרוני התלמידים של
הרבי ר' בונם, שכן האריך ימים. הוא
היה בעל רוח הקודש גדול וכן עשה
הרבה מופתים, כבוד אאמו"ר זצוק"ל
סיפר שפעם שאלו את החידושי
הרי"ם ווי נעמט זיך היינטיגע צייטען
אזא ריינער בעל רוח הקודש, וענה,

הווי, שבעת היארצייט של הרבי ר' בונם היו שם בפשיסחא הרה"ק מווארקי וגם הרה"ק מקאצק, ונכנס מקודם לחדרו של הרבי מווארקי, ודיברו ביניהם, אחר אמר הרבי מווארקי ברצוני להזמינכם בערב ל'ויעטשערע', שזה ארוחת ערב, שאז היה נהוג לדבר חסידות, ונעתר הראדזמינער להזמנה, שוב ביקש ממנו הרבי מווארקי שיגיע גם מחר לוועטשערע, וכך שוב ביקש ממנו שגם בעוד יומיים יבוא אליו, והסכים. אחר שיצא מן החדר נכנס אצל הרה"ק מקאצק בסוף השיחה, ביקש ממנו הקאצקער שרוצה להזמינו לוועטשערע, אזי אמר שהרבי מווארקי כבר הזמינו, אז תבוא מחר, אמר, שגם לזה הוא כבר מוזמן, אז בעוד יומיים, ואמר שגם על זה כבר הזמינו, אז עזבו הרבי מקאצק.

היה לו כמה רבי'ס אבל ער האט זיך געקאכט באופן מיוחד ביהודי הק', פעם הלך לראותו בחופה, (י"א שהיה זה בפשיסחא, והיוד הק' היה המחותן, ויש

אומרים שזה היה בעת חתונה בחצר המגיד מקאזניץ). והלך בקור גדול יחד עם הרה"ק מקאצק לחתונה, וכשהגיעו לחופה ראו את היהודי הק' והתבטא הרה"ק מראדזמיין, כשם שאי אפשר להסתכל באור השמש, כן לא יכלו, מרוב אורה, להביט בפני היהודי הק'.

כאמור הוא היה מאד פארקאכט ביד הק' ופעם אמר בשמו, שעוד לפני ביאת המשיח יהא טוב לבני ישראל, ונתן סימן לדבר, דכתיב ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה, 'בעוד לילה' הכוונה כשעדיין נמצאים בזמן הגלות, ותתן טרף, בגימטריא טוב פעמים טוב, דהיינו שיהא טוב לישראל גם בעוד לילה, ומסופר שבעת שסיפרו דבר זה לפני הרה"ק השפת אמת, התפעל מזה מאד, ומיד לקח עט ועשה החשבון.

יתן ה' שבוע טוב מתוך בריות גופא, א לעכטיגע וואך, ופרנסה ברווח. כמ"ש עתה בפזמון, המבדיל בין קדש לחול חטאתינו הוא ימחול, זרענו וכספנו ירבה כחול, וככוכבים בלילה.

